Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

MISSIONSFÖRBUNDET

ORGAN FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDET
Utkommer varje torsdag.

16 okt, 1919. | Redaktion: Joh. Hellström. Theod. Anderson. | Nr 42. Årg. 37.

BÖN OCH MISSION.

Av *Martin Westling.*

»Det är mera maktpåliggande att bedja för missionen än att offra för densamma.»
Warneck.

Bönen i Getsemane föregick den seger, som Kristus vann och utan vilken vi ännu hade varit i våra synder. De troendes framhärdande i bön föregick Andens utgjutande den första pingstdagen. Bön, så att rummet skakades, föregick apostlarnas vittnesbörd om Kristi uppståndelse (Apg. 4: 31, 33). Bön föregick utsändandet av de första missionärerna (Apg. 13: 3). Bön föregick fängelseportarnas öppnande och bojornas lossnande i Filippi fängelse. »Ständig bön till Gud» föregick Petri vandring genom den första och den andra vakten och genom järnporten i fängelset i Jerusalem (Apg. 12: 5).

Varje predikant, som Gud kallat ut i evangelii tjänst, har i bön till Gud fått förvissning härom. Varje församling, som gjort någon större insats i världens evangelisering, har varit en bedjande församling. Varje framgång, vi gjort, varje seger, vi vunnit för Guds rike, har föregåtts av bön. Och skola vi under kommande tider också bliva segervinnare, måste vi göra, som den kristne japanen sade: »Vi måste gå framåt på våra knän». Bönen är det viktigaste i hela missionsarbetet. Bönen gör det omöjliga möjligt. Bönen öppnar stängda dörrar. Bönen uppmjukar hårda hjärtan.

En missionär nekades bestämt av en hövding att få gå igenom hans område. Flera timmar på natten använde han att bedja till Gud, att han skulle öppna väg för honom. På morgonen kom hövdingen och sade: »Jag har ångrat mig, du får gå.»

En kvinnlig missionär på Ceylon undervisade under sin fyrtiotreåriga vistelse där ettusen flickor i sin skola. En undersökning efter hennes död gav vid handen, att icke en enda av alla dessa ettusen flickor hade återvänt till sitt hem som en hedning. Sexhundra av dem gingo till de indiska zenanorna med evangelium. Och hemligheten till detta? Missionären tillbringade flera timmar varje dag i bön för dessa flickor.

Ett amerikanskt missionssällskap, som arbetade i Indien, var betänkt att nedlägga denna mission, enär efter flera års arbete ingen frukt syntes. Beslut härom fattades också vid en konferens. Men natten efter beslutets fattande lågo missionärerna i Indien på sina knän och bådo Gud, att ett sådant beslut icke måtte fattas. De visste icke, att det redan var skett. Dagen därefter uppträdde en man på konferensen i Amerika och sade sig icke ha haft någon ro under natten på grund av det beslut, som fattades dagen förut. Han fick konferensen att upphäva beslutet. Strax därefter uppstod en kraftig väckelse på missionsområdet i Indien.

I Japan höllo alla kristna åren 1900—1902 gemensam bön om väckelse. Denna utbröt i maj 1902 och under året förökades de kristna församlingarna i Japan med tjugusjutusen nyomvända.

En missionär i Indien har sett alla sina nio barn — sju söner och två döttrar — bliva missionärer i samma land. Dessa barns moder

avskiljde alltid varje barns födelsedag — hela dagen — till bön för barnet.

På hösten år 1881 voro Kina—Inlandsmissionens missionärer samlade i Wuchang i Kina för att möta Hudson Taylor. Kinas alla provinser hade fem år förut blivit öppnade för mission. De undersökte, huru många missionärer, som de behövde under de närmaste tre åren för de elva provinserna i det inre av Kina. De kommo till det resultatet, att det behövdes tjuguåtta kvinnor och fyrtiotvå män, alltså sjuttio missionärer. Och de började genast bedja Gud om dessa sjuttio missionärer. Någon föreslog, att de närvarande skulle samlas om tre år för att tacka Gud för de sjuttio. En annan anmärkte då: »Varför icke tacka Gud för dem redan nu?» Och så förenade de sig i tack för det, som de ännu ej fått men som de voro förvissade om att de skulle få. Innan de tre åren voro gångna, hade sjuttiosex nya missionärer kommit ut till fältet. Några år senare behövde denna stora mission många nya arbetare. Man bad Gud därom, och följande år kommo etthundra nya missionärer.

Många liknande exempel kunde anföras, men det må vara nog med dessa. De visa oss, vilken oändligt mäktig kraft, som Gud med bönen har lagt i våra händer.

Men om våra böner kunna åstadkomma sådana mäktiga ting, då det gäller arbetet för Guds rike, må vi ock flitigt begagna oss av denna underbara gåva. Israels folk bad vid ett tillfälle Samuel, att han skulle bedja Gud för folket och härtill svarade Samuel: Vare det fjärran från mig, att jag skulle så synda mot Herren, att jag upphörde att bedja för eder! (1 Sam. 12: 23). Våra predikanter och missionärer bedja oss ofta, att vi skola bedja för dem. Se vi då på denna sak såsom Samuel, att vi synda mot Herren, om vi ej efterkomma dessa enträgna böner till oss? Här behöva vi säkerligen rannsaka oss själva. Om vi både mera i våra församlingar — både för vår pastor, våra evangelister, våra söndagsskollärare, våra sångkörer, våra styrelser, månne vi icke då skulle få se märkliga ting i vårt land? Vilken inspiration skulle det ej skänka predikanten, när han skall tala livets ord, om han visste, att åhörarna både för honom. Med vilken glädje skulle icke läraren eller lärarinnan gå till sin söndagsskola, om de visste, att församlingen beder för dem! Och sångkören skulle ännu härligare kunna sjunga Guds lov, om den vore förvissad om, att församlingen beder för den.

Och likaså behöva våra sändebud bland hedningar och muhammedaner och alla, som genom deras predikan komma till tron, stödjas och hjälpas av våra förböner. Och Missionsskolan, där våra unga missionsarbetare skola utbildas för arbetet i Guds vingård, behöver våra förböner. Men göra vi det? Kanske skänka vi penningar, kanske kritisera vi, kanske klandra vi. Men bedja vi också? »Missionen behöver arbetare, den behöver givare men även och icke mindre bedjare, uthålliga bedjare.»

O, att vi mera vaknade upp över detta, så att det bleve mera bön, enträgen bön, uthållig bön! Nu stundar vår bönevecka. Huru gott vore det icke, om det bleve en *verklig bönevecka,* då våra församlingsmedlemmar med glädje deltoge i bönemötena. Blive den som inledningen till en *ständig* bön!

Den ödmjuke giver Gud nåd.

När människan erkänner sina brister och för deras skull ödmjukar sig, då blidkar hon lätteligen andra och försonar utan möda dem, som vredgas på henne. Gud beskyddar och frälsar den ödmjuke. Den ödmjuke älskar och tröstar han; till den ödmjuke böjer han sig ned; den ödmjuke giver han stor nåd och sedan han förödmjukat honom, upphöjer han honom till ära; för den ödmjuke avslöjar han sina hemligheter och drager och inbjuder honom huldrikt till sig. Den ödmjuke är, om han än lider smälek, väl till freds, ty han vilar i Gud och har icke byggt på världen. *Mena icke, att du förkovrat dig i det goda, om du icke känner dig såsom den ringaste bland alla.*

Stockmayer.

FRÅN KRAV TILL EVANGELIUM.

Ett ord för dagen.

Det är endast sanning i den satsen, att de troende i våra dagar oftare få höra, huru de skola *vara* och huru de *icke skola vara*, än de få höra vad de *äro* och vad de *hava*. Tonvikten ligger på troslivets gärningar och icke på troslivet självt, på arbete och icke på bröd, på helighetskrav och icke på barnaglädje, på bud och lag och icke på evangelium. Med ett ord — det talas mera om människan och hennes gärning, än det talas om Gud och hans gärning.

Med denna förskjutning från Gud till människan är vägen beträdd till påvisande av allehanda brister. Och visserligen få de troende nu för tiden höra om sina brister. I samtal man och man emellan, vid andliga sammankomster av större och mindre omfattning, i tidningar och böcker talas det därom. De troende få veta, att de hava för litet mått av Guds Ande, om de annars hava den i någon grad; de få veta, att de äro tröga i bekännelsen, äro självviska och ställa sig lika med världen; det säges dem, att de sjunga för litet, att de försumma ordet och bönen och nattvarden. Församlingslivet påstås vara i avmattning och predikanterna slöa i sin tjänst. Och jämte detta talas det mycket och allvarligt om de många och viktiga uppgifter, som särskilt denna tid anvisas de troende. Och det är, som om över det hela låge ett drag av misstänksamhet och dom gent emot troslivet i våra dagar.

Denna riktning är icke sund och icke heller nyttig. Den är icke sund, ty helgelsen står här i fara att från en troslivets frukt förvandlas och förvanskas till en lagens gärning; den är icke nyttig, ty detta sätt trycker ned, där det skulle lyfta upp, bryter sönder, där det skulle hela, dömer, där det skulle uppmuntra.

Även om, såsom vi hålla före, de kristna i våra dagar i stort sett mycket väl tåla en jämförelse med förra tiders, skall här icke förnekas, att brister vidlåda troslivet också nu. Det skall blott sägas, att nådebarnen under vandringen i främlingslandet icke sjunga mera och kraftigare, om man oavlåtligen knotar och klagar över dem och att allehanda krav är en dålig kost för den, av vilken man väntar mycket arbete.

Det finnes en annan och härligare väg för att hos svaga och bristfälliga väcka lust till Herrens vägar. Och det är att från det mycknа talet om de många och stora bristerna hos människor övergå till en fulltonig och klart evangelisk framställning av de många och stora fullkomligheterna hos Gud. Och om någonsin det funnits en tid, som framför andra tider haft behov av att utan egen förskyllan och värdighet få vila och trygghet i Guds nåds och kärleks rikedom, så är det förvisso den närvarande tiden. Ty aldrig förr hava mänskligt tänkande och handlande kommit så fullständigt till korta som just nu. Och därunder har Herrens menighet djupt fått känna otillräckligheten av egna ansträngningar och verk och behöver därför i alldeles särskild grad just nu lyfta sina blickar från dessa sina egna bristfälliga verk upp till Honom, som förmår göra utöver allt vida mer, än vi begära eller tänka. Framställningen av Guds eviga frälsningsråd skall därvid vara evangelisk och icke polemisk. Den skall hava budskapets form och visshet och sålunda icke vara som ett inlägg till trons försvar i en debatt om ett omtvistat ämne. Detta senare är så mycket viktigare som just under den sista tiden i vårt land på grund av framkastade och mycket omtalade uppfattningar rörande evangeliets väsentliga stycken det har blivit allmänt att enskilt och offentligt vid allehanda tillfällen giva framställningen av detta evangelium formen av polemik och icke av budskap. Evangelium skall dock förkunnas och icke debatteras, som om dess visshet icke vore given, om efter vila och trygghet längtande människor skola ställas på säkra grundvalar. Och om det därjämte är ett alldeles särskilt behov för de troende i våra dagar att fylla sin kallelse, är det likaså ett särskilt behov för handen att icke pålägga dem allehanda bördor utan i stället giva dem mycket av evangeliets outtömliga rikedomar. Ty det skall aldrig förgätas, att en helgad

vandel med alla sina kristliga dygder icke kan kommenderas fram utan är endast och allenast en trons frukt.

Då Kristus kom i världen, fann han ett under bud och stadgar och varjehanda bördor suckande folk. Dessa arbetande och betungade människor vederkvickte han och gav dem ro till sina själar. Och därigenom upplivades de till kärlek och goda gärningar. Då i vårt land Rosenius och efter honom Waldenström framträdde, kämpade tusenden av sökande själar under lagens ok. Och med deras fulltoniga och skickliga framställning i tal och skrift om den fria och oförskylda nåden i Kristus frambröt i landet en andelig vårtid med saliggjorda själars obeskrivliga jubel i sång och psalm. Och med jublet följde såsom en skön frukt en missionsverksamhet, som i ursprunglig kraft och storartad omfattning aldrig sett sin like här i detta land.

Det talas mycket i våra dagar om vikten av att uppliva den gamla läsarandan. Javäl. Men då man så säger, må man se till att icke även med detta tal gå emot de gamla läsarnas idé. Så sker emellertid, om man med detta uttryck vill misstänkliggöra och underkänna troslivet i våra dagar, då däremot den gamla läsarandan i höga toner jublade och sjöng över förlåtelsens nåd, som om inga brister funnits och som om det icke funnits några uppgifter att grubbla över. Och just då hjärtat fröjdar sig i levande Gud och icke då knot och klagan fylla luften, löper människan hans budords vägar.

Det talas ofta om att våra dagars kristna inför det i så mycket förändrade tidsläget hava många och nya uppgifter sig förelagda. Vi ämna icke förneka detta, alldeles som vi tro på den uppriktiga meningen, att de troende därvid skola göra sig gällande i sin egenskap av Jesu Kristi tjänare och sålunda även i dessa nya verksamhetsformer fylla sin missionsuppgift i världen. Men skola de troende gripa sig an med nya och vidgade missionsuppgifter och skall därvid deras gärning icke bliva ett vanligt mänskligt kulturarbete, som blott tager sikte på denna tid, måste detta ske i kraft av ett Guds förnyande ingripande i deras eget liv och såsom en frukt och en följd av nya nådestillflöden. I allra första hand skola därför de troende icke hava bekymmer för de mångahanda uppgifterna utan tillgodogöra sig den himmelska kraften. Om de så i rikt och överflödande mått smaka den tillkommande världens saligheter, skall fyllandet av deras missionsuppgift därmed varda som givet och deras gärning bliva som en av Herren planterad växt och sålunda undgå domen att uppryckas med rötterna. All historia visar också, att nya nådestillflöden medföra en kraftigare och mera omfattande missionsverksamhet.

Det vill synas, som om våra dagars troende i alldeles särskild grad behöva få sina ögon vända från egen svaghet och brist till Guds kraft och fullkomlighet. Knot och klagan över vad som fattas och brister bör giva rum för glädje och tacksamhet för vad som finnes.

Vilja vi, att nutidens troende skola vara glada och arbeta mycket, må man besinna, att de själva måste få mycket. Och detta sker endast så och därigenom, att de se upp till himmelen, se upp till Gud. På ordets oändliga vidder finnas också ännu obeträdda grönskande marker med friskt och ymnigt bete för hjorden.

Guds församling i våra dagar har att gå till Gud för att kunna gå till människorna.

Predikantkåren.

P. Danielsson, Sveg, har antagit kallelse till Ovanåkers Missionsförsamling, Edsbyn. Danielsson har sedan 1913 varit Svenska Missionsförbundets resepredikant i Härjedalen.

S. Öhman, Gnesta, har antagit kallelse till Hofors Friförsamling.

Gottfrid Hultfors, Vaxholm, har antagit plats i Trälleborgs Stads Missionsförening.

E. Andersson, Bollnäs, tillträder 1 november plats i Östergötlands Kr. Ungdomsförbund.

N. Andersson, Sandarne, har antagit plats i Mössebergs Missionförening.

OFFERVECKAN

26 OKTOBER—2 NOVEMBER

Det gäller då att giva en kraftig hjälp åt

HEMLANDSMISSIONEN
KONGOMISSIONEN
KINAMISSIONEN
OST-TURKESTANMISSIONEN
MISSIONEN I RYSSLAND
SJÖMANSMISSIONEN

Missionens Herre väntar att då se dig vid offeraltaret

Betänk Guds oändliga kärlek
Betänk Kristi lidande och död
Offra rikligen
Offra med glädje

Konungens ärende hastar. Tiden härefter är kort. Verka medan dagen varar. Natten kommer då du ej kan verka mer.

Om du så deltager skall

Offerveckan 26 oktober—2 november

lämna rikligare missionsmedel än någonsin förut.

Svenska Missionsförbundets Styrelse

FRÅN AMERIKA.

Av *J. Nyrén.*

»Från hav till hav». I de orden synes min strävan och mitt arbete sedan 6 veckor tillbaka. Mitt hopp var att jag skulle ha avslutat mina resor i Amerika till omkring den 10 sept. och fått avresa till Kina den 15 sept. Men trots de mest energiska ansträngningar från min och mina vänners sida har det icke lyckats mig att få biljett över Stilla havet förr än den 17 oktober. Då, om allt går efter beräkning, lämnar »Korea Maru» San Fransisco för att över Honolulu gå till Shanghai. Jag har då förmånen få sällskap med våra missionärer, fröknarna Hilma Börjesson och Rut Kristoffersson.

Ehuru min resa på detta sätt blivit en månad försenad, är jag ej ledsen däröver. Jag tror, att det är en Guds ledning däri, alldenstund jag får mera tid att besöka våra vänner i detta stora land. På en sträcka av mer än 400 svenska mil från New-York till San Fransisco hinner man icke mycket på ett par månader. Jag har dock predikat och hållit föredrag om Sverige så gott som varje dag, sedan jag kom hit. Och jag är ytterst glad över att få göra det, ty vårt folk hör gärna skildringarna hemifrån. Ett enkelt evangelium om frälsningen i Jesu Kristus skattas och högt av dem.

Pastor C. A. Gavert.
Missionsföreståndarna E. G. Hjerpe och J. Nyrén.

Jag har redan tillsammans med min vän, missionsföreståndaren pastor E. G. Hjerpe, besökt omkring 30 församlingar i östra och mellanstaterna. Jag har med glädje sett huru alla dessa församlingar, som i regel räkna några hundra medlemmar (endast svenskar), ha sina präktiga kyrkor och trevliga pastorsboställen. Kyrkorna äro synnerligen väl inredda med hänsyn till verksamheten. Ett s. k. basement eller undervåning inrymmer en mindre hörsal med flera kommittérum, styrelse- och syföreningsrum, kök och moderna bekvämligheter av alla slag. Ofta går man så tillväga vid uppförandet av större kyrkor, att man bygger detta basement och inreder det och börjar verksamheten där. Efter några år, då man hunnit samla mera medel, bygger man den egentliga kyrkan. Man slipper då undan att samla penningar för att betala ränta på en stor skuld. Under tiden har man dock ett nödtorftigt utrymme för församlingens möten och verksamhet. Jag har under resan sett flera sådana »basement» eller souterrainvåningskyrkor, som vänta på sin fullbordan.

Vid nästan varje möte träffar jag gamla bekanta från hemlandet. Man glömmer bort, att man är i ett främmande land, då man hör idel svenska talas och bekanta ansikten alltjämt möta. Synnerligen de gamla hänga fast vid hemlandet och vid de kära minnena därifrån. Med iver fråga de efter gamla bekanta predikanter och andra. Och kärt är det att ofta kunna giva dem svar på deras frågor. Vi borde allt därhemma vinnlägga oss om att skriva många och långa brev till våra anhöriga härute och sålunda behålla förbindelsen med dem och uppehålla svenskheten bland dem.

Beträffande svenskheten så är det en aktuell fråga bland vårt folk för närvarande. Det gäller inte mindre än vår verksamhets vara eller icke vara. Många frukta, att om man envist driver den satsen, att endast svenska språket skall användas som kyrkspråk, så försvinner ungdomen från kyrkan, och församlingen går sin snara undergång tillmötes. Börjar man åter med engelsk undervisning i söndagsskolan och engelsk predikan en gång varje söndag, så fruktar man, att svenskheten alldeles dör bort bland en kommande generation. Man

vet ej riktigt, hur man skall ställa med denna sak. Några mena, att man är skyldig att uppgiva svenska språket helt och hållet, då man är en amerikansk medborgare. Andra se saken så, att språkfrågan står i andra rummet under det att bevarandet av den religiösa tro och riktning, som är kännetecknande för oss, är det viktigaste. Och måhända ha de rätt däri.

För närvarande torde vi bäst kunna tjäna svenskheten och bäst värna om våra gemensamma andliga intressen genom utbyte och där så erfordras översättande av vår litteratur. Å ömse sidor kunna vi på detta område lära av varandra och våra alster bli till ytterligare välsignelse. Vi ha redan talat därom, och vi hoppas saken skall komma till utförande. Måhända skulle ock ett större allmänt möte t. ex. här i Amerika om några år med representanter från vår fria missionsverksamhet gagna denna sak.

Vile emellertid över oss alla Guds välsignelse!

Kongo.

FRÅN MUSANA.

Dopförrättning, avskeds- och välkomstmöten.

Av *P. A. Westlind.**

Sedan några år hava elever ur stationsskolan mottagit det heliga dopet den första söndagen i juni, och så skedde även i år. Vi hade nu 150 skolbarn vid stationen, och ett femtiotal av dem var i dopskolan. Vid ett föregående församlingsmöte hade något mer än hälften av dessa utvalts att döpas. Även vid utstationerna väntade många på dopet, men dem kunde vi av brist på husrum icke mottaga, så länge vi hade skolbarnen kvar. Vi togo dock emot ett tjugotal, som undervisades vid stationen sista veckan i maj. De flesta av dem voro medelålders män och kvinnor, däribland fyra gifta par.

Lördagen den 31 maj hölls skolans avslutning på förmiddagen och församlingsmöte på eftermiddagen. Till det allmänna mötet på söndagen hade kommit så mycket folk, att, sedan kyrkans alla tre salar voro fullsatta, ett hundratal måste stanna utanför. Det var 48 personer, som döptes och intogos i församlingen. Dessutom infunno sig över 250 dopkandidater till kristendomsundervisningen den dagen.

Vi hade väntat, att missionär Anvill skulle ha kommit till denna söndag och hade därför annonserat avskedsmöte för min hustru och mig samt välkomstmöte för honom. Men den senare hade ej kommit, och vi hade ej fått någon båtlägenhet, varför dessa möten framflyttades. Vi sade dock farväl till dem, som kommit från de kretsar, där församlingsmöten regelbundet hållas och varifrån medlemmarna sällan komma till stationen.

På måndagen hade vi läraremöte. Några evangelister skulle vila ett par månader, och med ett tiotal skulle en hjälplärarekurs hållas, medan stationsskolan hade ferier. För att fylla deras platser togo vi ett tjugotal av skolans elever, vilka nu äro ute på fältet som Herrens vittnen för första gången. Därjämte utsågos sex av de äldre att gå till evangelistskolan i september.

De dopkandidater, som vid utposterna valts att döpas, kommo till stationen, så att de voro med på söndagens möten. Min hustru, som vanligen haft dopskolan, läste med dem fyra timmar om dagen under den följande veckan. Med anledning därav hade vi församlingsmöte även pingstdagen, då 95 personer döptes och intogos i församlingen.

Söndagen den 15 juni skulle min hustru och jag hållit kretsmöte vid utstationen Mankusu och därifrån fortsätta till konferensen på Kingoyi. På grund av vår svaga hälsa och feber, som lade oss båda i sängen, måste vi avstå från resan dit. Men tre av våra äldre lärare voro där. De hade ett skönt möte, varvid elva personer döptes.

I denna by har det varit väckelse en tid. Vi ha där en blomstrande församling och ett trettiotal personer i dopskolan.

Vid Musana ha vi en längre tid haft två skördetider om året, en vid julen och en vid början av torrtiden eller i juni. Under några år har skörden varit ganska riklig. Däröver äro vi glada och tacksamma till Herren. Men fältet är stort och utposterna äro många, varför de troende på många platser äro mycket få. Vi ha några utstationer,

* Dat. Brazzaville den 12 juli.

där det ännu icke finnes någon församlingsmedlem. Vid de övriga variera de från en till ett femtiotal.

Under maj och större delen av juni voro mina krafter ytterst medtagna, men arbetet låg över, så att det var omöjligt att få någon vila. Som krafterna hastigt avtogo, blev min kropp en lämplig jordmån för feber. Då första febern kom, hade jag ej tid att sköta den, varför den snart kom igen, vilket skedde fyra gånger med blott några dagars mellanrum. Ett par dagar efter sista dopförrättningen hade jag min sista feber, som var ganska allvarlig. Samtidigt låg även min hustru i hög feber. Den 13 kunde vi lämna sängen, och den 14 bröto vi upp för att gå till konferensen på Kingoyi. Vi beredde oss på sjukdom och febrar under vägen, ty vi voro ytterst svaga. Men Herren stärkte oss, och våra präktiga bärare skötte sitt arbete utmärkt, så att vi kommo lyckligt fram på middagen den fjärde dagen. Ombytet gjorde oss gott. Vi kommo över feberperioden, men nu gäller det att återvinna krafterna, och för det ändamålet måste vi söka ett annat klimat.

Middagsrast på karavanvägen.
Bild från Kongo. Foto John Petersson.

Men nu voro alla platserna upptagna på kongobåtarna ända till årets slut, och det började se ut, som om vi ej skulle komma hem i år. Men så kom ett förslag, att vår representant i Brazzaville skulle försöka att genom regeringen där skaffa plats åt oss på en fransk båt. Ceder var då bortrest, men fru Ceder fick löfte om plats på en båt, som skulle lämna Matadi den 15 juli. Därom fingo vi brev till Kingoyi den 29 juni. Den 30 på middagen, innan konferensen var riktigt slut, vände vi åter till Musana, och Nykvist från Mukimbungu följde med för att övertaga stationen.

Vi marscherade så fort som möjligt, började dagen kl. 4 på morgonen och höllo på till sena kvällen med blott ett par korta raster per dag och kommo fram på middagen den 3. Hulda Jonsson, som varit ensam hemma under konferensen, hade legat i feber ett par dagar men var nu frisk.

Det blev nu en förfärlig brådska. Koffertarna packades, böckerna slutfördes, läraremöte hölls, stationens räkenskaper, inventarier och arbeten överlämnades till Nykvist, som skall förestå verksamheten, tills Anvill kommer, då han återvänder till Mukimbungu.

På söndagen hölls avskedsmöte för oss och välkomstmöte för Nykvist. Det kändes icke roligt att skiljas från Musana och vännerna där. I avskedets stund önskade jag, att vi ej hade talat om att resa hem i år. Vi hade växt fast mera där, än vi gjort på något annat ställe, och det kändes smärtsamt att ryckas upp. Vi fingo många sköna avskedsord från församlingen genom våra medhjälpare och vänner samt hälsningar till vännerna i Sverige, men allt detta hoppas vi få framföra muntligt till eder.

Det gladde oss mycket mitt i avskedets smärta, att broder Nykvist åtog sig ansvaret för verksamheten, men han måste på måndagen återvända till Belgiska Kongo för att få pass m. m. Hulda Jonsson fick alltså bliva ensam med arbetet ännu en gång.

På måndagsmorgonen den 7 juli lämnade vi Musana med duktiga bärare, som ofta sprungo med sina bördor. Vi slutade första marschdagen kl. 7 på kvällen och började den andra kl. 4 på morgonen. Vid mörkrets inbrott kommo vi till Brazzaville, där vi skulle få 2 dagar på oss att ordna våra saker och fåpass. Men redan följande dag fingo vi veta, att båten, som vi skulle få resa med, gått på annat håll och att nästa franska båt vore att vänta till Matadi om en månad. Det är alltså ännu ganska ovisst, när vi kunna komma

hem till Sverige. Men våra tider äro i Herrens hand. Han, som ända till nu lett våra öden, skall ock göra det i fortsättningen. Give han oss nåd att vara stilla inför honom och överlämna våra vägar i hans hand!

Våra kamrater här i Brazzaville ha mycket arbete, men arbetskrafterna äro för få, vilket en del viktiga arbeten måste lida av. Detta förhållande är mest smärtsamt för missionärerna själva, men de göra sitt bästa och kunna ej mer. Likadant är förhållandet på många av våra stationer. Kära unga vänner, då missionens Herre kallar eder att arbeta i hans vingård, så lyden hans maning! Det är gott att få tjäna Herren.

Kina.

Predikantmöte i Kienli.

*A. K. A. Fernström.**

Vi ha just haft några högtidsdagar här i Kienli, och det är något därom jag nu ville skriva. För någon tid sedan blev det beslutat, att vi skulle ha ett predikantmöte för övre delen av vårt fält, d. v. s. för Ichang, Kingchow, Shasi och Kienli. Och våra vänner på de övriga stationerna voro vänliga nog att gå med på, att detta skulle hållas hos oss här i Kienli. Den unga Kienliförsamlingen gladdes mycket åt att få den hedern att taga emot så mycket stort och kärt främmande. Och mangrant kommo de, evangelister och medhjälpare från hela övre fältet. Och icke är det underligt, om de vilja vara med vid ett dylikt tillfälle. De stå där ganska ensamma på sina poster vecka efter vecka och månad efter månad. Visserligen äro de ute ibland två och tre av dem tillsammans för att hålla en serie möten på olika platser, och det är ju uppfriskande för deras andliga liv, men naturligtvis har ändå ett allmänt predikantmöte, där frågor, som särskilt gälla deras arbete såsom Herrens tjänare, få dryftas, och där de kunna få träffa en större kamratkrets, en särskild dragning och är av stor betydelse. Allt nog: ett par och tjugu stycken voro här. Under fyra dagar höllo de föredrag och lyssnade till föredrag och samtalade i en mängd olika och nyttiga frågor. Missionär Åhs med fru och deras tre små från Shasi samt missionär Nelton från Ichang voro ock här.

Varje morgon från kl. 8 till 8,30 hölls morgonbön. Sedan hölls en session från 10 till 12 och en från 2—4. På kvällarna höllos predikningar. Varje session började med ett föredrag på en halvtimme över något självvalt ämne. Sedan höllos diskussioner över ämnen, som förut blivit tillkännagivna genom brev och till vilka inledare blivit utsedda. Att här giva ett referat över frågorna bleve allt för långt. Jag vill bara säga, att vi lyssnade till föredrag om söndagsskolans betydelse, om tillståndet mellan döden och uppståndelsen, om grekiska kyrkan m. m., och vi samtalade i broderlighet om, vad det innebär att vara fylld av Anden och huru man kan bliva det, om huru man bäst bör bereda sig för sitt arbete som evangelii förkunnare, om huru den heliga Nattvarden värdigt firas m. m., m. m. Det var en lust att iakttaga, huru våra kinesiska bröder vuxit, då det gäller att behandla ett ämne eller samtala i en fråga. Jag tyckte, att flera av dem riktigt vuxit fatt oss, som skola vara deras ledare.

Dagarna gingo fort. Dagen innan våra gäster skulle lämna oss, bjöd en del av församlingsmedlemmarna här alla gästerna på en fin kinesfest. Det sista mötet, vi hade tillsammans, var på söndagsförmiddagen. Efter en kort predikan hölls nattvardsfirande. Det var ett i allo gott möte. Och uppmuntrade, glada och tacksamma till Herren för allt gott, vi fått njuta med varandra under mötesdagarna, sade vi varandra farväl.

Ack, mina kära vänner, vilket stort och rikt fält vi ha här! Här ligger en mängd stora byar med ända till 10- à 20,000 invånare och mera, och mellan dessa en rikt befolkad landsbygd, och I ären gäldenärer till alla dessa. Vi ha bara två utstationer ännu, och vi borde ha många, många Men penningar? Vi hoppas, att de skola komma.

* Daterat Kienli den 26 maj 1919.

STUDIER I SKRIFTEN.

Om Guds ånger.

Då Gud är den absolut gode och då allt gott sålunda är samlat i honom och är av honom, betyder detta på samma gång, att allt ont är honom motsatt och från honom uteslutet. Han kan sålunda icke ångra sig, såsom en människa ångrar sig över synder och gjorda felsteg. Då vidare alla Guds verk äro fullkomliga och utförts på det rätta sättet och i den rätta tiden, kan Gud icke heller ångra sig ifråga om sina verk, såsom en människa kan ångra sig vid tanken på bristerna i de goda gärningarnas utövning. Ty ånger i detta ords vanliga me-

ning förutsätter brist och känsla av brist i ett eller annat avseende. Men brist och känsla av brist finnes icke hos Gud. Därför heter det ock i skriften, att Gud icke är en människa, så att han skulle kunna ångra sig (4 Mos. 23: 19, 1 Sam. 15: 19) och att han icke kan ångra sina nådegåvor och sin kallelse (Rom. 11: 29).

Emellertid förekomma också i skriften uttryck, som säga, att Gud ångrar. Så heter det i 1 Mos. 6: 6: Herren ångrade, att han hade gjort människorna på jorden, och han blev bedrövad i sitt hjärta. Likaså heter det, att Gud ångrade, att han gjort Saul till konung (1 Sam. 15: 11, 35). Denna ånger säges i båda fallen bero på att såväl människorna på Noe tid som konung Saul gjorde vad ont var i Herrens ögon och vände sig bort från hans vägar. Ordet ånger står sålunda här som uttryck för den smärtsamma känsla, som Gud erfor vid åsynen av människors ondska, vilken uppfattning för övrigt bestyrkes därav, att Gud, såsom det hette, »blev bedrövad i sitt hjärta». Sammalunda säges också om den Helige Ande, att han kan bedrövas (Efes. 4: 30). Alldeles som en god, jordisk fader smärtsamt berörés därav att hans barn gått ut på onda vägar så tillägges här Gud en sådan hjärtats bedrövelse, då människorna äro trolösa emot honom. Och om det härtill anmärkes, att även denna Guds bedrövelse — i likhet med hans ånger — synes strida mot Guds väsen och fullkomlighet, må man besinna, att detta framställande sker i likhet med skriftens sätt för övrigt att tillägga Gud mänskliga egenskaper och känslor.

Guds ånger i detta avseende är vidare att fatta som ett uttryck för hans förkastelse av folket på Noe tid och av Saul som konung. Att Gud ångrade, att han gjort människorna betyder sålunda, att de förgingos i den syndaflod, som Gud lät komma. Och denna flod kom, emedan folket förgåtts i sin synd och ej längre kunde leva. De hade sålunda själva fördärvat sin väg, och Guds förkastelse var därför ett fastställande av detta faktum. Gud drog sin hand tillbaka, då räddning var omöjlig. Och vad som här säges om Noaks samtida gäller även konung Saul. Att Gud ångrade, att han gjort honom till konung innebär alltså, att Gud förkastade Saul. Och detta förkastande av Saul som konung var åter igen endast en stadfästande dom över honom, då han genom sitt avfall gjort sig ovärdig att vara konung.

Att Guds ånger icke är att fatta i egentlig mening framgår för övrigt därav, att Gud räddade Noak undan syndafloden och sålunda genom honom räddade mänskligheten från förintelse. Och för släktets fortbestånd på jorden var det lika nödvändigt att syndafloden kom som att Noak räddades undan denna. En otillbörlig beblandelse mellan Guds söner och människornas döttrar hotade nämligen att omintetgöra själva idén med människosläktet (1 Mos. 3: 1—4). Men givetvis skulle Gud icke hava vidtagit åtgärder för släktets räddning, om hans ånger vore att fatta i detta ords egentliga mening. För att rädda *släktet* utplånade Gud från jorden de *människor,* som levde i otillbörlig beblandelse. Och därvid drabbades också de flesta djuren av samma dom, alldeles som djurvärlden på jorden räddades genom de djur, som togos in i arken.

Ordet ånger ifråga om Gud användes också, då det gäller tillbakahållandet av uttalade straffdomar över ett folk. Om folket i Nineve heter det, att Gud ångrade det onda, som han hade hotat att göra mot dem (Jona 3: 10; 4: 3). Staden var genom sin ondska dömd till undergång. Detta hade Gud låtit förkunna stadens invånare genom Jona. Då de hörde detta, ångrade de sig och vände om från sina onda vägar. Därmed undgingo de helt naturligt fördärvet, som annars varit oundvikligt. Detta uttryckes så, att Gud ångrade det onda, som han sagt skulle komma. Guds ånger i detta fall betyder alltså, att han skonade staden från undergång, då den bättrade sig.

Alldeles som det sålunda säges i skriften, att Gud vid åsynen av människors ondska *ångrar, att han skapat dem* och därför utplånar dem från jorden, så säges också, att Gud, då han ser människor bättra sig, *ångrar det onda,* som han uttalat över dem. Om människorna på Noaks tid under de ett hundra tjugu bättringsåren omvänt sig, hade syndafloden icke kommit. Och om folket i Nineve icke hade bättrat sig efter Jona predikan, skulle staden hava omstörtats. I båda fallen bär uttrycket ånger ett vittnesbörd såväl om syndens oåterkalleliga dom, om människan icke bättrar sig, som om Guds ömma och faderliga barmhärtighet gent emot alla ångerfulla. Ingenting av vare sig dom eller nåd tages tillbaka med talet om Guds ånger. Det är människans ställning, som avgör, om domen eller nåden skall äga tillämpning på henne. Och detta uttryckes i här anförda bibelrum så, att Gud ångrar domen, om människan omvänder sig, och att han ångrar skapandet av de människor, som göra det ont är.

O vilket djup av rikedom och kunskap hos Gud! Huru outgrundliga äro icke hans domar och huru outrannsakliga hans vägar! Honom vare ära i evighet!

Från Redaktion och Expedition.

Missionen bland sjömän. || Missionär *Simon Pettersson* med fru avreste den 8 d:s till Sunderland i England för att i Svenska Missionsförbundets tjänst upptaga arbete bland sjömän. Blive deras resa lyckosam och deras arbete till välsignelse för havets söner!

Evangelistverksamheten. || Pastor *P. E. Sandberg*, Örebro, inträder den 1 januari i sin tjänst som evangelist i Svenska Missionsförbundets tjänst.

Sammanträde i Jönköping. || Distriktsföreståndarna sammanträda i Jönköping den 15—16 dennes för behandling av en hel del ärenden, som röra den inre missionen.

Bibelinstitutet i Jönköping. || Den 14 d:s invigdes Bibelinstitutet i Jönköping.

Slöjdkurser. || Under tiden 3—16 d:s pågår i Falun en kurs för utbildande av instruktörer i olika slag av slöjd vid juniorernas arbetsmöten. En liknande kurs hålles likaså i Västerås den 21 oktober—5 november. Om syftemålet m. m. med dessa kurser hänvisas till juniorsekreterarens artikel i detta nummer.

Tillbaka till Kongo || Fru Mathilda Larsson, änka efter den sedan flere år tillbaka i Kongo avlidne missionär Jöns Larsson, har erbjudit sig att nu återvända till missionsfältet i Kongo. Styrelsen har tacksamt mottagit erbjudandet.

Baptistsamfundet. || Pastor O. Nilsson, Köping, har förordnats till direktör för samfundets bokförlagsrörelse efter redaktör J. Byström, som sedan 1889 innehaft denna befattning.

Predikantmöte || hålles i Södertälje den 21—23 oktober.

Missionärsbarnens hem. || Föreståndaren för Missionärsbarnens hem, missionär K. J. Pettersson, har bett oss införa följande: »Den rika skörden är nu inbärgad, och vintern står för dörren. I fjol hade vi glädjen få mottaga lingon och frukt från många håll. Vi hoppas ock, att vännerna till Herren och missionärernas barn även i år skola komma ihåg oss med lingon och frukt samt potatis och andra rotfrukter. Herren skall rikligen välsigna varje givare.»

Glöm ej Böne- och Offerveckan!

Högtid i Örnsköldsvik.

Församlingen skuldfri.

Tacksägelsedag hölls den 21 sept. av Örnsköldsviks Brödraförsamling med anledning av att skulden å Immanuelskyrkan betalts.

Förmiddagsgudstjänsten inleddes av församlingens predikant, P. Svahlin, varefter församlingens förre predikant. D. Melchersson, Stockholm, i anslutning till dagens text om de tio spetälske höll predikan över ämnet: Den mänskliga nöden och den gudomlige hjälparen. Kl. 5 e. m. hölls tacksägelsefest. Denna inleddes av P. Svahlin, som gav en återblick över gångna tiders arbete och framhöll, huru Gud under allt hjälpt. Därefter upplästes ett för festen tryckt minnesblad, av vilket framgick, att kyrkan användes till gudstjänst första gången den 13 dec. 1896. Den 18 dec. samma år överlämnades kyrkan till församlingen av skohandlanden C Näslund för en summa av kr. 16,455: 72. Redan vid köpet förefanns en skuld av 12,000 kr., men denna minskades genom en omedelbart gjord insamling på 10,000 kr Kyrkan var emellertid då ej fullt färdigbyggd. Detta skedde år 1902. Den 30 juni samma år invigdes kyrkan av lektor P. Waldenström. Under hela tiden har det för församlingen varit ett önskemål att få skulden betald. Då församlingen under förra året erhöll 3,500 kr. i testamente efter en avliden medlem, giordes åter en kraftansträngning, vilken resulterat i att skuldbördan nu avlyftats. Talaren riktade ett varmt tack till alla, som deltagit i arbetet. Härefter följde föredrag av Melchersson över ämnet: Skulder och förpliktelser. Talaren erinrade om, att varje människa har syndaskulder. Men då syndaskulden borttagits, stå vi sedan i tacksamhetsskulder. Festen avslöts av J. Lindberg, som erinrade om den Guds nåd, som mött församlingen i det förflutna. Samma Guds nåd skulle även följa i fortsättningen, om Herren finge leda. Kören höjde stämningen med flera goda sånger. Den högtidliga festen var trots det ogynnsamma vädret mycket välbesökt.

Immanuelskyrkan, Örnsköldsvik.

Nya arbetare.

Vid senaste Generalkonferensen kallades Aug. N. Bäckström till resepredikant i Västerbottens Lappmark med bostad i Stensele samt Olof Hall och K. Agathon Esloff till evangelister. Vi presentera dem här för våra läsare och tillönska dessa Herrens tjänare framgång och glädje i sitt nya kall. De inträdde i sin tjänst den 1 oktober.

Aug. N. Bäckström föddes den 9 maj 1871 i Wilhelmina socken i Lappland. Åren 1893—1894 genomgick han en evangelistkurs i Lycksele, varefter han verkade i Lappland i sju år i Svenska Missionsförbundets tjänst. Under denna tid genomgick han också Missionsskolan. År 1902 antog han kallelse till Bodens missionsförsamling, som dess predikant och föreståndare. Sedan har han som församlingsföreståndare verkat dels i Norrbotten, dels i Skåne och Blekinge.

Olof Hall är född i Kivik, Skåne. Efter genomgången kurs på Missionsskolan hade han anställning som predikant i Knisslinge i två år. Därefter har han verkat i Skånes Missionssällskap som evangelist och bibelskolelärare.

Karl Agathon Esloff föddes den 18 mars 1893 i Estuna i Uppland. Han utexaminerades från Missionsskolan våren 1919 och avskildes för evangelii tjänst i hemlandet vid Inre missionens fest i Auditorium den 13 juni samma år.

I ären mina vittnen, säger Herren. I ären mina tjänare, som jag har utvalt. Jag, jag är Herren, och förutom mig finnes ingen frälsare. Jesaja 43: 10, 11.

Till Aug. Petersons krönika.

För sista gången stod Aug. Peterson i predikstolen i missionskyrkan i Uppsala. Till ytterlighet matt och svag måste han stödja sig, under det han talade. Hans predikan var också mycket kort.

En rik svensk-amerikansk dam, som på sin resa i Sverige för endast ett par timmar var i staden, kom in i missionskyrkan, under det Peterson talade. Hon gick nämligen förbi på gatan och såg, att där var en gudstjänstlokal. Från kyrkan gick hon till tåget, som förde henne bort från staden.

Aug. Peterson går efter en lång och tärande sjukdom till Guds rolighet. Efter några år besöker den amerikanska damen ånyo Sverige. Hon kommer till missionskyrkan i Uppsala och frågar efter graven, där Aug. Peterson vilar. Då hon får veta, att han är jordad i Västerås, reser hon dit och nedlägger en krans på hans grav.

Varav kom det då sig, att denna dam från ett främmande land betygar den hänsovne predikantens minne denna heder? Jo, det ord, som hon fick höra av hans sista predikan, skänkte hennes sökande och bekymrade hjärta vila och frid. Länge hade hon sökt denna frid och många gudstjänster hade hon bevistat i landet på andra sidan havet, men det blev den sjuke och trötte predikanten Aug. Peterson i Sverige förunnat att vid sin sista predikan få tända ljus i hennes själ.

Denna dam nedlade på Aug. Petersons grav den vackraste krans, som kan pryda en predikants sista vilorum.

Från Vingåker.

Vingåkers Missionsförening höll lördagen den 4 okt. välkomstfest för sin nytillträdande församlingstjänarinna, fröken *Edla Jönsson* från Tidaholm. Korta tal höllos av pastor Lindell, Almquist och Lundkvist, varjämte blandade kören medverkade. Fröken Jönsson, som avskildes för sitt kall genom bön och händers påläggning, tackade för det varma mottagandet och bad om församlingens hågkomst i förbön och intresse för arbetet. Vid den angenäma festen, som var väl besökt, intogs gemensam supé.

Predikantplats.

Predikant- och församlingsföreståndareplatsen inom Surte Missionsförsamling förklaras härmed ledig. Ansökningar torde insändas till Missionsförsamlingens ordförande före den 1 nästkommande november. Predikantbostad finnes.